

Matteus 25 : 31-46 - 10 maart 2013 - Wehl - Aandacht voor het werk van Exodus.

Thema: 'Als ik U deze week tegenkom'.

Sonja, een ex-gedetineerde, schreef op haar weblog het volgende:

Ruim een jaar geleden vertelde ik hoe ik genoot van de wind op m'n gezicht. Hoe dit me het gevoel van -mezelf- gaf. Het is nog steeds zo. Vraag me niet hoe, maar ik heb mijn Exodustrajekt doorlopen en heb nu een proefwoning. In Groningen kan dit nog; ik weet dat er weinig gemeentes zijn die hierin Exodus kunnen/willen ondersteunen. Ik woon op mijn eigen adres, proefwoning of niet, en ben bezig te wennen aan het leven zonder medebewoners, begeleiders en slaapwachten. Prompt werd ik ziek. De details zal ik jullie besparen.

Het terug laten komen van een stuk van mijn leven voor mijn detentie is heftig. Kennissen hadden spullen uit mijn huis opgeslagen en 2 weken geleden ging ik die ophalen! Het heeft iets bizars. Blij-zijn en hunkeren, afscheid nemen, herkennen. Ik open een doos met de condoleances in verband met de dood van mijn partner; ik kom fonduevorken tegen. Mijn leven is voorgoed veranderd.

Ik ben geen gemakkelijk mens geweest het afgelopen jaar. Ik heb me lang niet altijd kunnen neerleggen bij de situatie zoals deze is ontstaan. Ik ben trots, koppig, eigenwijs en kwetsbaar. Waar ik niet te eigenwijs, trots en koppig voor ben is zeggen dat zonder de opvang van het Exodushuis ik dit niet zou schrijven.

Het is bijzonder dat er een plek is waar je je schaamte voorbij kunt komen, je schouders weer kunt oprichten en de wereld kunt laten zien: dit ben ik en ik ben meer dan mijn delict. Ik ben een mens zoals jij.

Vervolgens: Ik heb zo mijn gedachten over boeven en niet-boeven. Dun lijntje, volgens mij. Wat ik doe is: hondenpoep opruimen, afval scheiden en proberen mijn medemens niet meer te belasten dan mijzelf. En vooral, mijn gevoel voor humor niet te verliezen.

Ik hoop dat voor wie dit leest er een herkenning is. We zijn zoals we zijn en dat kan niemand ons afnemen. Ik heb me lang slachtoffer gevoeld. Jammer van de tijd.

Maar.... ik dank iedereen in "mijn huis" voor de zon en de regen, de niet aflatende ergernissen en de veel belangrijker hulp, warmte, aandacht en de saamhorigheid. Het gedeelde leven. Het heeft me veel gegeven. Ook een maatje.

Sonja

'Oog hebben voor gevangenen en voor terugkeer van ex-gevangenen in onze maatschappij'

behoort tot een vorm van barmhartigheid.

Barmhartigheid is een beladen begrip.

Het kan doen denken aan de neerbuigendheid

waarmee diaconaal werk in het verleden soms gepaard ging.

Werd je ondersteund door de diaconie

dan was dat vernederend

en werd je met een zekere minachting behandeld.

Maar zo is en was de diaconie allerminst bedoeld.

Wanneer je over de zeven werken van Barmhartigheid nadenkt,

dan ontdek je, dat het niet om enkel liefdadigheid gaat:

niet zomaar om iets goeds doen voor zielige mensen.

Achter de diaconale dienstbaarheid gaat Jezus' liefde voor mensen schuil.

Werkelijke barmhartigheid vindt zijn grond in gerechtigheid.

Ieder mens heeft recht op een menswaardig bestaan,

God wil dat ieder mens tot z'n/haar recht zal komen,

en daar dragen we met elkaar zorg voor.

Jezus vraagt van ons o.a. om gevangenen aandacht schenken.

Hij spreekt niet over hun schuld.

Wij lezen vanmorgen niet het Wetboek van strafrecht, maar de bijbel.

Wij zijn geen rechters, maar worden aangesproken als Jezus' volgelingen.

Hij vraagt of wij het gebod van de liefde hebben nagevolgd.

Bij gevangenen denk je al gauw aan 'schuld'.

Daar staan wij echter buiten. Dat is het werk van de rechters.

Er is echter zo veel meer gaande in mensen die zijn opgesloten;

waar wij niet buiten staan,

Vanuit het gebod van de liefde.

wordt opgedragen in de gevangene een mens te blijven zien.

Een mens is altijd méér dan wat de buitenkant laat zien.

Ook een gevangene is meer dan zijn gevangenschap.

Daarachter gaat een kind van God schuil.

'Ik zat in de gevangenis, en jullie hebben mij (wel of niet) bezocht',
hoor ik Jezus zeggen.

Ik moet zeggen dat ik nog nooit een gevangene heb bezocht.

Ik was nooit in een situatie waarin dat rechtstreeks van me werd gevraagd.

Maar zo'n moment kan wel komen

en dan sta ik voor de keuze: doen of ervan afzien.

Ik kan echter nu al wel indirect iets doen: projecten financieel ondersteunen

waardoor het anderen mogelijk gemaakt wordt gevangenen te bezoeken

en aandacht en zorg te schenken.

Toch is ''gevangenen bezoeken' eenvoudiger gezegd dan gedaan.
Want tussen ons en de gevangenen staan muren.
Hoge muren, letterlijk en figuurlijk!
Ik ben er blij mee dat de kerk het contact met de gevangenen
georganiseerd heeft door justitie-pastoraat in te stellen.
Deze pastores zijn in de gevangenissen onmisbaar,
zij hebben oog voor de noden, de twijfels en de zorgen
van wie daar binnen moeten leven.
En zijn gevangen eenmaal vrij,
dan volgt er een moeizame weg van terugkeer in de maatschappij,
waarbij de stichting Exodus wil helpen.
Ook dat werk valt onder het 'bezoeken van gevangenen'.

3

Wanneer je een gevangene - en een ex-gevangene - aandacht en zorg schenkt,
is het als een daad van liefde die je voor Jezus verricht.
want temidden van al die hulpbehoevenden, bevindt Hij zich.
Zo'n daad heeft gewicht in de ogen van God.
Het verandert de wereld een beetje in de richting van zijn Koninkrijk,
de wereld, zoals die bedoeld is.
Jezus noemt de barmhartigen daarom in de bergrede 'gelukkig',
Wie mee werkt de wereld een beetje mooier te maken,
is immers een gelukkig mens!
En tegelijk laat Jezus een waarschuwing horen:
wie niet aan zijn broeders en zusters in nood barmhartigheid betoont,
hebben geen deel aan het Koninkrijk van God.
Komen die dan voor eeuwig in de hel?
Ik zou het niet durven zeggen, wil het ook eigenlijk niet geloven,
maar wat ik wel weet is dat ze déze wereld tot een hel maken.
De eeuwigheid begint al in het hier en nu.
En in hier en nu is er altijd weer de gelegenheid
om je af te keren van de duisternis
en je te oriënteren op het licht.

Tot slot een gedicht van een zekere Hans van de Pol:

'Als ik je deze week tegenkom, God'

Als ik je deze week tegenkom, God,
in welk mens dan ook,
en je doet een beroep op mij,
laat me dan voor één keer
niet piekeren
of ik wel tijd genoeg heb,
of ik wel geld genoeg heb,
of ik wel sterk genoeg ben
om je te geven wat je vraagt.

Als ik je deze week tegenkom, God,
in welk mens dan ook,
en je hebt hulp nodig....
laat mij dan voor één keer
niet treuzelen
tot een ander het opknapt,
iemand die vast sterker is,
iemand die vast meer tijd heeft,
iemand die beter missen kan
waaraan jij gebrek hebt.

Als ik je deze week tegenkom, God,
in welk mens dan ook,
en ik hoor je vraag....
laat me dan voor één keer
niet afwegen
of het niet anders kan
of je het wel waard bent
of ik er wat mee opschiet
of ik niet wat beters te doen heb.

Als ik je deze week tegenkom\\, God,
in welk mens dan ook,
en je kijkt me aan.....
laat me dan voor één keer
onbezorgd
alles uit de kast halen,
niets achter de hand houden,
mijzelf helemaal geven
in het volste vertrouwen
dat ik goed terecht kom. *
Amen.

* Hans van de Pol, 1997